

DELFTSCH STUDENTENWEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: A. A. BREVET ♦♦ MEJUFFROUW
C. A. A. F. GOEMANS ♦ J. W. BARTELDs ♦ J. A. TIRION
F. TOLLENAAR ♦ TH. A. RESINK

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

DERDE JAARGANG — No. 25.

VRIJDAG 4 JULI 1924.

INHOUD: Redactioneel. — Ingezonden. — Feuilleton: Een domme Geschiedenis (Slot). — Technische Hoogeschool: Bekendmaking Rector-Magnificus; Uitslag examens.

REDACTIONEEL.

De Redactie wenscht de aandacht te vestigen op het, hier volgende ingezonden stuk.

Gaarne zouden wij ook van andersdenkenden hun ideeën hieromtrent willen vernemen.

REDACTIE.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie.

In het laatste nummer van het D.S.W. dat ik mocht ontvangen, las ik dat er nog slechts enkele nummers voor de vacantie zullen verschijnen. Van deze laatste nummers zou ik gaarne gebruik maken voor eenige opmerkingen, het D.S.W. betreffende. Wellicht dat ik er iets mee vermag bij te dragen tot de „gegronde hoop op een aanmerkelijke verbetering”. Want voorwaar, die is hoog noodig!

Deze jaargang onderscheidt zich misschien gunstig van de vorige. De reden hiervan zou b.v. kunnen zijn de reeks belangwekkende artikelen van den Polietieke Tinnegieter; maar hoe weinig, bedroevend weinig belangstelling bleek daarvoor in 't D.S.W.! En de vraag doet zich dan ook voor: wat presteert het D.S.W. eigenlijk? Wordt het nog gelezen? Door wie? De belangrijkheid van den inhoud van het D.S.W. is de laatste jaren steeds dalende. Hoe weinigen zullen zich nog herinneren de tijden toen het S.W. geregeld litteraire bijdragen bevatten, zelfs gedichtjes. Nu werpe men mij niet tegen dat die „studentenlitteratuur” toch vrijwel niets beteekende. Belangrijk was het, als uiting van wat er onder de studenten leefde, van de interesse voor interne aangelegenheden. Neen, zelfs al het geschrijf over de studiehervorming haalt daar niets bij. Het D.S.W. is een akelig, nuttig studenten vakblad geworden, waarin geregeld (voorzoover 't tenminste verschijnt) te vinden zijn aankondigingen van excursies, examens, vergaderingen, lezingen, nieuw aangeschafte boeken en besturen.

Denzelfden kant dreigde het op te gaan vóór de reorganisatie van najaar 1921. Het S.W. leefde ook toen niet meer mee. Door de reorganisatie meende men het in de algemeene belangstelling te zullen doen deelen. Een menigte interessante rubrieken werden ingesteld; techniek, wetenschap (de pillow-zandribbels!), sport, literatuur en wat al niet meer. Illustraties zouden worden opgenomen, vaste medewerkers aangesteld, enz., enz. Die opzet doet nu eenigszins humoristisch aan; want ach, wat zijn die opgeblazen plannetjes droevig verschrompeld! Er bleek volstrekt niet meer belangstelling door het fraaie orgaan gewekt te zijn. — En, was de reorganisatie in een jaartje al niet weer uitgezeit, dichtgegroeid?

Terwijl zoo de Grootte Reorganisatie rustig haar natuurlijken dood bezig was te sterven, voelde de Wekker zich geroepen het einde te verhaasten. Weldra sukkelde het D.S.W. dan ook weder voort in het oude, leege, vervelende gangetje. Ik geloof niet, dat het optreden en streven van De Wekker door velen naar waarde geschat is geworden — en dat is een veeg teken voor de studentenpers. Zeker, het blad had vele gebreken, was te persoonlijk, te scherp, te grof. Maar dit zijn alle bijzaken, want de bedoeling was, te doen uitkomen hoe suf en grauw het gretig verwachte

orgaan was geworden, neen altijd was geweest. Even de studentenwereld wakker rammelen: zien jullie dan niet hoe lammeleendig 't is, hebben jullie geen behoefte, ja zelfs geen idee van iets beters?

Maar helaas, De Wekker liep in het nuchtere daglicht af en men zei slechts: hé, wat gek, een wekker overdag! En ging hoogstens snel eten bestellen omdat men dat bleek vergeten te hebben. — Het D.S.W. te glad van papier (volgens Bloemkoolrede 1921) en De Wekker te grof van inhoud, ziedaar de bezwaren tegen verdere uitbreiding. En toch, hoeveel goeds, van een echt studenten weekblad zat er niet in De Wekker! De vier of vijf eerste nummers bevatten evenveel (en betere) bijdragen dan de geheele gereorganiseerde jaargang van het officieele D.S.W. Men denke niet aan een samenzwering alleen om het D.S.W. dwars te zitten; neen, dat was spontaan leven in een eigen, vertrouwd blad. Daarin kwam tot uiting wat er giste, broeide en oplaaide. En dat is al veel en veel belangrijker dan het gemak er diëreden en programma's, aankondigingen in te kunnen opnemen! Weliswaar was de vorm vaak te heftig, maar dat kwam omdat de „Wekker”-kring te klein, te eenzijdig was.

Een voornaam ding was al, dat de inhoud belangstelling wekte, men kocht het blad gretig, soms was een tweede oplage noodig! Men las De Wekker!

En nu, geachte Redactie, als deze jaargang doorleden is, wat dan? Net zoo verder sukkelend? Het is te hopeloos triest om waar te kunnen zijn. Liever wil ik dan ook nog met een ander voorstel komen. Ik weet dat het geenszins nieuw is — en U zult dat ook wel weten. Maar misschien heeft 't zijn nut er juist nu eens op te wijzen. In 't kort geformuleerd is het dit:

Het D.S.W. wordt Corpsorgaan.

Maar ik wil nog eenige beschouwingen wijden aan deze (m.i. eenige) oplossing om uit den tegenwoordigen toestand te geraken. Om te beginnen met het belangrijkste:

De lezerskring en de inhoud.

Ik weet niet hoeveel niet-Corpsleden er onder de abonneés zijn. Naar den inhoud van 't blad te oordeelen zou ik zeggen 1%; uit plichtsbef en voor het gemak van de officieele aankondigingen van T.H. en vakverenigingen. Ik vraag mij dan ook af, wat een niet-Corpslid aan het D.S.W. heeft buiten de genoemde voordeelen (die weer op gemakzucht zijn om te rekenen). Nu keere men den bestaanden toestand niet om met de redeneering: dat is nu juist een tekort van het D.S.W. Want deze toestand is uit zichzelf ontstaan, buiten het drijven van eenige partij om. En de D.S.W.-geschiedenis van de laatste tien jaren leert dat de bloei van het blad weinig verband houdt met belangstelling van buiten het Corps. Het is geen toeval dat de Redactie nu, evenals voor de Reorganisatie 1921 weer voor het meerendeel uit Corpsleden bestaat! Wanneer wij dus zien dat het D.S.W. in de Delftsche studentensamenleving met zooveel afzonderlijke en weinige gemeenschappelijke belangen het niet verder dan tot een kwijnend bestaan heeft weten te brengen, dan liggen de volgende conclusies voor de hand:

1e. De gemeenschappelijke belangen zijn niet van zoodanige beteekenis dat zij het bestaan van een levend studentenorgaan mogelijk maken.

2e. De eenige kans om het blad inderdaad aan de bedoeling van een studentenblad te laten beantwoorden is het te verbinden aan een krachtig studentenlichaam.

In verband met deze laatste conclusie wil ik nog opmerken

dat het geenszins in mijn bedoeling ligt speciaal aan te sturen op uitsluiting van een bepaalde categorie van personen. (Misschien zou een tusschenvorm te vinden zijn, het D.S.W. voor Corpsleden verplichtend; voor andere studeerenden de mogelijkheid om zich ook erop te abonneren).

Ik ga uit van het idee dat de „gewone student” (d.w.z. zonder belangstelling voor Corpsaangelegenheden) aan het tegenwoordige D.S.W. weinig meer heeft en er bij de voorgestelde wijziging dus weinig aan zou verliezen. Voorts dat pogingen om het D.S.W. voor allen belangrijk te doen zijn, jammerlijk zijn mislukt, mede door gebrek aan (daadwerkelijke, geen theoretische) belangstelling van andere categoriën. En dat dus de eenige kans op een succesvol voortbestaan is, er een Corpsblad van te maken.

Want dit maakt een groot verschil met een algemeen studentenblad, waarin het D.S.C. het belangrijkste aandeel heeft! De voorgestelde wijziging zal naar mijn idee zoowel het D.S.W. als het Corps ten goede komen, en deze overweging is het dan ook, die mij er toe heeft geleid, met dit voorstel tot U, Redactie te komen.

Wanneer het D.S.W. orgaan wordt van het D. S. Corps dan zal voor velen vervallen een bezwaar van het tegenwoordige blad: een schroom om daarin interne Corpsaangelegenheden te behandelen. Dan zal men er eerder toe komen om uiting te geven aan veel, wat nu ge- en verzwegen wordt. En zoo zullen de Corpsleden veel meer op de hoogte blijven van diverse Corps-questies. Men onderschatte dit element niet: ik weet uit ervaring dat vooral jongere Corpsleden zeer veel belang stellen in Corpspolitieke questies, maar dat zij zich dikwijls teveel erbuiten voelen staan.

Wat het abonnement betreft, het gunstigst zou natuurlijk zijn dit verplichtend voor Corpsleden te kunnen stellen, dus bij het lidmaatschap inbegrepen. Daardoor zouden o.a. voor het D.S.C. bezuinigd kunnen worden: convocaties voor belangrijke Corpsvergaderingen en mogelijk nog meer kostbaar drukwerk. Men zou er dan op kunnen en mogen rekenen dat alle leden het blad lezen. Terwijl de leden zodoende veel beter op de hoogte gehouden zouden worden van Bestuurswisselingen, besluiten, vergaderingen en vooral plannen van de Corpsevenigingen.

Verificatieverslagen, begrotingen, zouden er in opgenomen kunnen worden.

Men begrijpe mij wel, 't is niet mijn bedoeling het inplaats van met studie- nu met Corps-aankondigingen te vullen. Ten eerste hoeft de rubriek T.H. natuurlijk niet gewerd te worden, en verder zie ik veel heil in publicaties die alle Corpsleden onder de oogen komen. Mits met medewerking (uit welbegrepen eigenbelang) van de vereenigingsbesturen. Dit is heusch niet louter theorie! Hoezeer werden vroeger berichten over de Laga-ploegen gedurende den trainingstijd op prijs gesteld — en waarom heeft er dit jaar niet eens een verslag van de Varsity in het D.S.W. gestaan? Ik wil er den Laga-officials geen verwijt van maken; vermoed alleen dat zij het met genoeg voor een Corpsblad zouden doen, voor lezers die belang stellen in de prestaties van de Corpsevenigingen. — En zouden de artikelen van den Politieken Tinnegieter niet meer wisseling van gedachten en denkbeelden hebben uitgelokt?

De Redactie.

De tegenwoordige coöptatie heeft niet alleen het bezwaar, dat de abonné's niets met de keuze van redacteuren te maken hebben en er dus vaak vreemd tegenover staan, maar ook voor de Redactie zelve. Zij toch weet nu niet, voor welke lezerskring zij schrijft, moet oppassen „zich niet in de vingers te snijden”. Deze voorzichtigheid leidt al heel gauw tot onverschilligheid. Zij weet niet op welke kringen zij steunt, welke richtingen zij mag voorstaan.

Anders wordt dit wanneer de Redactie als de andere besturen verkozen wordt. Dan steunt een verkozen Redacteur op een werkelijke meerderheid, die hij achter zich weet.

Ten slotte wil ik nog wijzen op eenige mogelijkheden.

De Wekker bevatte illustraties van een soort waartoe het officieele D.S.W. het nooit heeft weten te brengen. In die illustratieve krabbels lag een schoone belofte. Wanneer het Corpsorgaan geïllustreerd zou kunnen verschijnen, b.v. geregeld een „teekening van de week”, zouden allicht meer Corpsleden zich erop gaan toeleggen. En er zijn in het Corps nog zooveel verdienstelijke teekenaars die „er nooit toe komen”. De Almanak zou er wel bij varen! Ja, misschien zou men er zelfs überhaupt meer toe komen om eens wat te schrijven; want het is bedroevend zoo weinig als er tot uiting komt van het vele dat er toch wel leven moet. De Almanak krijgt steeds werk van vrijwel hetzelfde kringetje menschen, een zeer klein percentage. En de rest, heeft die geen tijd of — leeft daar niets?

Ook op andere wijzen kan dat leven tot uiting komen: vaak werden vroeger belangrijke zaken in 't openbaar (in 't S.W. n.l.) behandeld, men wisselde er over van gedachten, bestreed elkaar soms heftig — maar men kwam tenminste tot uiting. Hoeveel blijft er den laatsten tijd niet in engen kring smeulen en broeien, en wordt daar gesmoord?

Geachte Redactie, ik beëindig dit schrijven met den wensch

dat het D.S.W. zich binnenkort in wat meer belangstelling van het Delftsch Studenten Corps moge verheugen!

Uw dw. Oud-Redacteur,
F. B. S. v. L.

FEUILLETON.

EEN DOMME GESCHIEDENIS.

Naar Dostojewski.

Alle auteursrechten voorbehouden.
Voor het tooneel bewerkt door Esmeraldus.

(Vervolg.)

Pralinski.

Ik ga dan te voet.... Een heerlijke nacht, windstil, sterrenhemel.... Daar hoor ik plotseling muziek. Ik vraag een agent en daar hoor ik, dat Pseldoninoff zijn bruiloft houdt. Mijn waarde, men kan huizenver hooren, dat u hier feest viert. Hahaha.

Subikoff.

Hihih! Ja, inderdaad! (Pseldoninoff buigt).

Pralinski.

Hé, denk ik, hoe zou het zijn, als je eens even bij je ondergeschikte aanliep? Ik weet wel niet, of ik welkom ben, of niet, maar ze zullen me toch wel niet buiten de deur zetten.... Ge neemt het me toch niet kwalijk, mijn waarde? Natuurlijk, als ik stoor, dan ga ik dadelijk weer weg.... Ik ben eigenlijk alleen maar gekomen, om....

Subikoff.

Maar hoe zou Zijne Excellentie kunnen storen? (Eenige beweging bij de gasten).

Vrouwelijke gast (tot officier geforceerd luid).

Vindt u het hier niet warm?

Officier (eveneens luid).

Het is inderdaad.... eh.... (zachter) wat warm.

Pralinski (tot Pseldoninoff).

En.... eh, mijn waarde, sta me toe.... Hoe heet ge eigenlijk?

Pseldoninoff (alsof hij een rapport voorleest).

Porfiry Petrof, Excellentie.

Pralinski.

Zóó! Porfiry Petroff! En wanneer zal ik kennis maken met uw jonge vrouw.... Breng haar toch eens hier.... ik.... eh.

Pseldoninoff.

Oogenblikkelijk, Excellentie. (Af).

Pralinski (tot de gasten).

Wat ik u bidden mag, laat ik u toch niet storen!

Subikoff.

Zeker Excellentie.

Pseldoninoff (met zijn vrouw aan de hand).

Mijn vrouw, Excellentie.

Pralinski (staat op).

Het doet me ongemeen veel genoegen, met u kennis te maken... en dit des te meer op een dag als deze. Ik wensch u van harte geluk en ik hoop, dat dezen dag, hoe zal ik het noemen, eh, in uw verder leven onvergetelijk in uw herinnering mag blijven!

Vrouwelijke gast (hardop).

Charmant.

Pralinski (tot Pseldoninoff).

Ik kan u met uw smaak slechts gelukwensen. (Tot vrouw van Ps.) Neemt u plaats. En eh.... hoe gevoelt u zich nu?.... (Pauze). Gelukkig?

Vrouw van Ps. (mompelend).

Ja.

Pralinski.

En.... eh.... kende u uw man al lang.

Vrouw van Ps.

Nee.

Pralinski (na een kleine pauze).

Hm! Zoo, zoo nog niet lang! Hm! Ge ziet er nog jong uit! Jaja! Hahaha!

Subikoff.

Hihih. Ze is ook nog jong, Excellentie! Net zeventien jaar.

Pralinski.

Zoo, zoo — nog zoo jong. Maar bent u dan niet bang voor de verantwoordelijkheid, die u op zich neemt? (Terzijde). Als ze nu tenminste maar verlegen was, dan kon ik een grapje met haar maken, maar zoo is de toestand eenvoudig wanhopend. (Vrouw van Ps. haalt de schouders op). Ziet u daar niet tegen op, een huishouding te bestieren?

Vrouw van Ps.

Nee.

Pralinski (veegt zich het hoofd).

Maar Dames en Heeren! Ik heb de gezelligheid hier toch hoop ik niet verjaagd?

Subikoff.

Oh nee, Excellentie.

Officier (naderbij gekomen).

We gaan dadelijk door met dansen, Excellentie, dadelijk, we moeten alleen eh... een beetje op adem komen.

Moeder van Ps. (op, met blaadje, waarop champagneflesch en twee glazen).

Als 't u blijft, Excellentie, zoudt u dit voor lief willen nemen. U heeft ons de eer bewezen in eigen persoon op de bruiloft van mijn zoon te komen, en daarom verzoek ik u beleefd het jonge paar met een glas champagne te willen begroeten!

Pralinski (staat op).

(Student gaat heel omzichtig naar de bruid).

Dus... u bent de moeder van uw zoon?

Pseldoninoff.

Ja, Excellentie... mijn moeder!

Pralinski.

Doet me buitengewoon veel genoegen.

Moeder van Ps.

Zoudt u ons de groote eer willen bewijzen.

Pralinski.

Met het grootste genoegen — (neemt glas). Ik ben verheugd, buitengewoon verheugd, dat ik de gelegenheid... dat ik in de gelegenheid... In 't kort, dat ik, als uw superieur, mijn gelukwensen kan uitspreken. (Tot vrouw van Ps.) Ik wensch u, mijn beste... en ook u, Porfiry Petroff, een mooi gelukkig en voorspoedig leven (leegt zijn glas. Pseldoninoff buigt. Terzijde) kan die vervloekte boonenstaak van een officier nu niet eens hoera roepen, daarmee zou de heele situatie gered zijn.

Moeder van Ps. (tot Subikoff).

En u ook, Akim Petrowitsch — drinkt u ook een glas op het jonge paar. U bent zijn directe meerdere, bescherm mijn zoon, ik vraag het u vriendelijk, als zijn moeder. En vergeet ook ons niet. U bent een goed mensch, Akim Petrowitsch... (Komt met een blad vol noten, koekjes e.d.) Mag ik u hiervan ook iets aanbieden, Excellentie, als u het eenvoudige voor lief wilt nemen.

Pralinski (kraakt een noot).

Heel graag, mag ik zoo vrij zijn!

(De vrouw van Ps. in gesprek met student).

Vrouw van Ps.

Hahahaha!

Pralinski (verwonderd).

Pardon?

Vrouw van Ps.

Haha. Iwan Kostenkiwitsch maakt weer gekheid.

Student (verlegen).

Ik heb haar alleen maar iets over het droomboek verteld, Excellentie!

Pralinski.

Over wat voor een droomboek?

Student (verlegen).

Er is een nieuw uitgekomen! Ik heb haar verteld, dat als je 's nachts in je droom een zwarte kater ziet, dat je dan binnenkort een erfenis krijgt!

Pralinski (woedend terzijde).

Hemelsche onschuld. (Student verlegen weg. Stemmen: „Dat kenden we allang!“ „Dat was een ouwe grap!“ etc.)

Pralinski (tot Pseldoninoff).

Tja, wat ik zeggen wou, Porfiry Petroff, waarom — ik had dat eigenlijk allang willen vragen, waarom noemt u zich Pseldoninoff en niet Pseudoninoff? Uw naam is toch ongetwijfeld Pseudoninoff.

Pseldoninoff.

Dat kan ik u helaas niet verklaren, Excellentie.

Subikoff.

Dat zullen ze al wel veel vroeger verwisseld hebben, toen zijn vader in dienst ging, ik bedoel in de papieren. Dat komt soms wel eens voor!

Pralinski (geanimeerd).

Ongetwijfeld! On-ge-twijfeld! Want oordeelt u nu zelf eens; Pseudoninoff, dat stamt van het woord pseudoniem. Maar wat beteekent nou Pseldoninoff? — Absoluut niets.

Subikoff.

Domheid, Excellentie.

Pralinski (verbaasd).

Dat is te zeggen — hoe bedoelt u dat — Domheid?

Subikoff.

Het gewone volk verwisselt dikwijls uit domheid de letters en

ze houden er een zonderlinge manier op na, vreemde woorden uit te spreken.

Mederedacteur.

Zoo zeggen ze ook wel verbij... (Wat opgewonden) Verbij inplaats van voorbij. (Pralinski kijkt hem kwaad aan).

Pseldoninoff (kwaad, fluisterend tot mederedacteur).

Waarom dring je je zoo naar voren.

Mederedacteur.

Waarom? Mag ik dan ook eens niet wat zeggen! (Kwaad naar andere kant).

Burgerscholier.

Het zal wel weer gauw beginnen.

Mederedacteur.

Dat is een echte reactionair.

Burgerscholier.

Wie?

Mederedacteur.

Die daar, die met die ridderorde om, die daar die champagne zit te drinken. Een reactionair van het reinste water, wat ik je zeg!

Burgerscholier (geheimzinnig).

Zal ik je eens wat zeggen! (fluistert iets in zijn oor).

Mederedacteur (verrast).

Nee! Zou het heusch niet... zou hij heusch niet nuchter zijn. Ik geloof waarachtig, dat je gelijk hebt. Anders was hij hier nooit gekomen. (Tot de gasten). Luister eens! (De gasten langzamerhand naderbij. Verbazing, dan opluchting. Geroep van „Oh!“ „Nee!“ „Is 't heusch?“)

Pralinski (tot Subikoff).

En eh... wordt er vanavond niet meer gedanst?

Subikoff.

Dadelijk Excellentie, dadelijk. Geeft een wenk. De muziek zet een wals in).

Pralinski (tot vrouw van Ps.)

En houdt u veel van dansen?

Vrouw van Ps.

Och...

Pralinski.

Ik zou het tot een groote... (De officier valt voor vrouw van Ps. op de knieën en danst met haar weg. Beweging van Subikoff). Och eigenlijk is ze in haar recht. Hm. (Tot Ps.)... mijn beste Porfiry Petroff, misschien hebt u nog iets in orde te maken... dat is te zeggen, ik dacht, dat eh... ik wil u daar niet van afhouden. (Ps. buigt en af. Terzijde). Die kerel doet werkelijk, alsof hij me hier moet oppassen.

Subikoff (wil hem inschenken).

Staat u me toe.

Pralinski.

Ja, ik weet werkelijk niet, of... (Subikoff schenkt hem in). Dank u. (Subikoff schenkt zichzelf in. Terzijde). Die ouwe wil natuurlijk graag zelf drinken. Ik kan hem dat genoeg toch niet ontnemen. En het ware ook niet tactvol, de champagne onaangeroerd te laten staan. — Ik ben dan hier gekomen, ik ben, men zou kunnen zeggen, toevallig hier gekomen en misschien zullen er menschen zijn, die vinden... dat ik... dat het mij, hoe zal ik het zeggen... niet voegt in zoo'n gezelschap te zijn...

Subikoff.

We zijn dan ook zeer vereerd, Excellentie.

Pralinski (verschrikt).

Nee nee, zoo bedoel ik het niet, maar ik hoop toch, dat ge begrepen zult hebben, waarom ik hier gekomen ben! Haha. (Hij lacht alleen. Pauze). Ik ben gekomen om te bewijzen, dat ik eh — hoe zullen we zeggen — dat er een zedelijk einddoel is! Ja! (verstomt).

Kunstenaar.

Ik zeg je, dat ik het een schande vind.

Mederedacteur.

Een beleediging in het gezicht van ons arbeiders! Hij moest zich schamen! Champagne te drinken van het geld van een arme stakker. Bloedzuiger! Reactionair!

Kunstenaar.

Ja, wie weet, wat voor opofferingen hem dat wel gekost heeft!

Mederedacteur.

Ik weet het! Hijzelf heeft geen geld, geen rooie duit en zijn moeder ook niet. Het geld zit hier bij zijn schoonouders! Op zijn knieën heeft hij zijn schoonmoeder gesmeekt hem wat te leenen. En dan moet je daarbij nog bedenken, hoe de verhouding is tusschen de Pseldoninoff's en de Melkopitajeff's. Als hond en kat.

Kunstenaar.

Oh is daarom zijn schoonmoeder vanavond niet op het feest.

Mederedacteur.

Juist! Zijn schoonmoeder had liever gezien, dat haar dochter

met die officier was getrouwd. Maar haar man wou het niet, en als die iets wil, gebeurt het. Hij is een beetje verlamd, loopt met een kruik en de heele familie regeert hij met dat stuk hout. Hij heeft het geld voor het feestje gegeven, en ze zullen hem er dankbaar voor moeten zijn. En nou komt me die Excellentie de boel in de war sturen. Ik durf wedden, dat die arme Pseldoninoff in zijn eentje in de gang staat te huilen. De stakkerd.

Kunstenaar.

Maar wat wil die reactionair dan toch hier?

Mederedacteur (somber).

Ik begrijp het wel — ik begrijp het wel.

Pralinski (tot Burgerscholier, die voorbij danst).

U danst werkelijk reusachtig! (Burgerscholier trekt een gek gezicht, schreeuwt „Reus-achtig” en kraait plotseling als een haan. Pralinski springt kwaad op. Gelach. Houdt op met dansen).

Pseldoninoff (verlegen en buigend).

Dat was een grap, Excellentie.

Pralinski (verontwaardigd).

Dat zie ik, maar....

Pseldoninoff.

Als uw Excellentie ons misschien de groote eer aan zou willen doen....

Moeder van Ps.

Als u het eenvoudige voor lief wilt nemen....

Subikoff (neemt het bontmutsje en jas van Pralinski).

Mag ik dan dit even voor u ophangen.

Pralinski.

Ja, ik weet niet.... ik had niet het plan.... ik had eigenlijk allang (terzijde) Nee nee, zoo kan ik onmogelijk weg. Ik moet blijven, wat het ook kosten mag. Waarom zouden ze nu zoo lachen. Ze zijn zoo vroolijk, ik zou bijna zeggen, zonder respect. Aan tafel zijn ze alle bij elkaar.... Dan zal ik wat praten over de vraagstukken van den dag, over de hervormingen en Groot-Rusland.... Ja! Misschien is er nog heelemaal niets verloren. Alleen hoe moet ik beginnen om hen allemaal te boeien? Hm! Ik moet een speciaal aanknooppingspunt zien te vinden.... Maar ik mag in geen geval meer drinken, in geen geval.... Ik voel me al wat duizelig.... Wat wil ik dan toch, waarom ben ik hier, waarom ga ik niet weg.... Nee, ik moet hen eerst nog zeggen, waarom ik kwam, het zedelijke doel....

Moeder van Ps.

Mag ik U misschien op de eereplaats noodigen.

Pralinski (galant).

Mag ik het genoegen hebben U naar tafel te begeleiden.

Moeder van Ps.

Het spijt me Excellentie, maar ik zou graag toezien, dat alles geregeld zijn gang vindt. We zijn zoo'n drukte niet gewoon en U begrijpt....

Pralinski.

Zeker, moedertje, zeker.

Mederedacteur.

Ik zeg je, dat loopt niet goed af.

Kunstenaar.

Als er maar wat te eten is worden ze wel kalmer.

Burgerscholier (roept van de tafel).

Komen jullie niet aan tafel.

Mederedacteur.

Ja, we komen.

Vrouwelijke gast.

Wie zal er een speech houden?

Burgerscholier (wil op tafel klimmen).

Ik!

Officier.

Houdt je toch bedaard, denk dat Zijne Excellentie aan tafel zit!

Burgerscholier.

Nou, dat is reus-achtig. (Gelach).

Vrouwelijke gast.

Maar waarom wordt er niet gesproken?

Officier.

Omdat de moeder van de bruid er nog niet is, vereerde Kleopatra Semjonowna. Kijk als je van de duivel spreekt.... Haha. (Moeder van de bruid op).

Pralinski (tot Pseldoninoff).

Ik heb de reden, de eigenlijke reden van mijn komst.... om het zoo maar eens te zeggen nog niet uitgelegd, Porfiry Petroff. En, eh, hoewel dit eigenlijk niets ter zake doet.... hoe zal ik het noemen, misschien niet door iedereen begrepen wordt.... wil ik toch nog, voor dat ik weg ga....

Pseldoninoff (schenkt hem in).

Staat U me toe....

Pralinski.

Het is beter van niet.... Nou ja!.... Ik zei dan Porfiry Petroff.

Moeder der bruid (gepiqueerd tot mederedacteur).

Waarom wordt ik niet voorgesteld aan Zijne Excellentie?

Mederedacteur.

Omdat, vereerde Anna Petrowna, omdat.... eh.... Zijne Excellentie op 't oogenblik niet geheel en al.... eh nuchter is!

Moeder der bruid.

Dat is toch niet waar! Dat zou een schande zijn! Wie heeft hem uitgenoodigd?

Mederedacteur.

Voor zoover ik weet niemand!

Moeder der bruid.

Niemand? Maar een Excellentie komt toch niet zoo maar naar binnen bij arme menschen zooals wij. Ik durf wedden, dat Porfiry Petrow daar meer van geweten heeft.

Mederedacteur.

Ik weet het niet, maar....

Vrouwelijke gast.

Houdt er nu nog niemand een speech.

Officier.

Niet voordat Zijne Excellentie gesproken heeft.

Burgerscholier.

Maar laat hem dan speeche. Ik wil ook wel eens een speech houden.

Officier.

Houdt je toch bedaard.

Burgerscholier.

Als U het hem niet vraagt, vraag ik het.

Vrouwelijke gast.

Hè ja. Ik houd erg veel van speeche. Soms zijn ze zoo mooi, dat je er bij huilen moet. Daar houd ik erg veel van.

Burgerscholier.

Excellentie. (Pralinski kijkt verschrikt op).

Pralinski.

Wat.... wat is er?

Burgerscholier.

U heeft het woord, Excellentie, om te speeche!

Pralinski (verbaasd).

Ik.... eh.... wist niet, dat ik erom gevraagd had. Maar nu ik de gelegenheid gekregen heb, om een enkel woord te zeggen, nu wil ik daar ook wel van gebruik maken. Ik zei daareven, dames en heeren, en ik vertelde het juist aan Akim Petrowitsch, dat Rusland — ja juist Rusland — in één woord, U begrijpt, wat ik zeggen wil — Rusland maakt thans, tenminste volgens mijn vaste overtuiging, een periode door van hu-humaniteit...

Burgerscholier.

Huhuhu! Tututu! (Pseldoninoff staat op en kijkt streng rond).

Pralinski.

Humaniteit en daareven, een oogenblik terug zei ik nog tegen Stephan Niki-ki-fo-rowitsch.... ja.... dat eh.... dat de vernieuwing, om het zoo maar eens te noemen....

Burgerscholier.

Excellentie!

Pralinski.

Ja, wat is er?

Burgerscholier.

Niets Excellentie, zoo maar! Gaat U door! Gaat-U-door!

Pralinski.

De vernieuwing, om het zoo maar eens te zeggen, van dit zelfde....

Burgerscholier.

Excellentie!

Pralinski (verstoord).

Wat wilt U toch?

Burgerscholier.

Op Uw gezondheid!

Officier (tot Burgerscholier).

Wat mankeert jou? Waarom schreeuw je? Als je je mond niet houdt, zet ik je buiten de deur! (Pralinski is perplex op zijn stoel gevallen).

Burgerscholier.

Ik heb het niet tegen U, Excellentie, ik heb het ook niet over U! Gaat U door! Ik luister wel en ik ben ook heel tevreden over U! Reusachtig! Reus-achtig! (Gelach).

Pseldoninoff (tot Pralinski).

Een schooljongen, die over het paard is getild.

Pralinski.

Dat zie ik, maar....

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 4 JULI 1924.

Officier.

Ik heb hem daar straks een geschiedenis verteld, Excellentie, van een luitenant uit ons regiment, die precies zoo tot zijn meerderen sprak; en nou doet hij hem na. Op alles, wat de regimentschef zei, antwoordde die officier met een: „Reusachtig — reus-achtig!“ Daarom kreeg hij ook voor tien jaar ontslag uit de dienst.

Pralinski (doezelig).

Wat was dat voor een luitenant?

Officier.

Een luitenant uit ons regiment, Excellentie. Hij was nou eenmaal niet goed wijs met dat „reusachtig“. Eerst kreeg hij huis-arrest, toen overplaatsing, toen cachot.... De regimentschef sprak met hem als een vader, niets hielp. Hij zei maar: „Reusachtig — reus-achtig!“ En het gekste was, dat hij werkelijk een flink officier was. Ze wilden hem per slot van rekening voor de krijgsraad brengen, maar toen bleek dan ook, dat hij krankzinnig was!

Pralinski.

Dat beteekent dus... Een schooljongen... Voor kwajongens-streken hoef je ook niet zoo streng.... Ik mijnerzijds zou bereid zijn te vergeven.

Officier.

Wat de doktoren dan ook constateerden, nadat ze hem grondig hadden onderzocht.

Pralinski.

Maar hij leefde toch nog? Hoe kon men hem dan anatomizeeren. (Gelach van alle kanten. Geroep: Bravo! Hoera!).

Pralinski (opgewonden).

Mijne Heeren! Dames en Heeren!... Ik weet heel goed, dat men levende menschen niet kan anatomizeeren. Ik nam, om het zoo maar eens te zeggen aan, dat de krankzinnige niet meer leefde, dit is, dat hij eigenlijk al dood was.... dat is, ik bedoel alleen maar... dat ge voor mij geen hoogachting meer hebt.... Ik daarentegen acht U allen zeer hoog — ja — en U ook — Por-Porfiry Petroff. Ik verneder me, door zoo te spreken.... (Gooit zijn glas om. Pseldoninoff wil het dadelijk afvegen). Nee, dat is te veel!

Pseldoninoff.

Een over het paard getilde schooljongen, Excellentie.

Pralinski (het huilen nabij).

Porfiry! Ik zie, dat jullie.... allemaal.... allemaal.... ja! Ik zeg, dat ik hoop.... ja, ik daag allen uit me te zeggen: waar-door heb ik me vernederd!

Officier.

Maar Excellentie.

Subikoff.

U heeft zich niet eh.... Excellentie.

Pseldoninoff.

Heelemaal niet, Excellentie.

Pralinski.

Porfiry, ik richt me tot jou.... Zeg me, waarom ik gekomen ben.... op eh, op eh.... op dit trouwfeest. Ik had er toch een doel mee! Ik wou de menschen zedelijk verheffen.... ik wou, dat men voelde.... Ik wend me tot U allen, vereerde aanwezigen! Ben ik in Uw oogen diep gezonken, of niet? (Doodsche stilte. De meesten kijken verlegen voor zich).

Mederedacteur (springt op. Voor de tafel).

Ja! Ja! U bent diep gezonken! U bent een.... reactionnair.

Pralinski (heftig).

Jongmensch, bezin je. Weef, met wie je spreekt!

Mederedacteur.

Met U, en ten tweede ben ik geen jongmensch.... U bent hier gekomen, om hier een mooie rol te spelen, om populair te worden ten koste van anderen!

Pralinski (tot Pseldoninoff).

Pseldoninoff! Wat beteekent dat!

De Kunstenaar en de Burgerscholier.

Bravo! Bravo!! (Pseldoninoff springt op).

Mederedacteur.

Ja, U bent hier heen gekomen, om te laten zien, hoe menschlievend, hoe humaan U is! En wat hebt U bereikt? Dat het plezier hier weg is, dat iedereen zich schaamt! U hebt champagne gedronken en er niet bij gedacht, dat champagne veel te duur is voor een ambtenaar, die tien roebel per maand verdient!! Ik vermoed zelfs, dat U er zoo één bent, die het voorzien heeft op de jonge echtgenooten van Uw ondergeschikten! Ja, ik ben ervan overtuigd, dat U zich voor geld laat omkopen!! Ja, Ja! Ja!

Pralinski (in vertwijfeling).

Pseldoninoff!! Pseldoninoff!!

Pseldoninoff (energiek).

Dadelijk Excellentie, maakt U zich niet ongerust! (Pakt Mederedacteur beet en zet hem tot ieders verbazing buiten de deur).

Mederedacteur.

Jullie zijn allemaal schurken! Allemaal! Morgen zal ik jullie allemaal in „het Brandende Vuur“ belachelijk maken! (Algemeene consternatie. De gasten maken aanstalten om te vertrekken).

Subikoff.

Excellentie, Excellentie.

Moeder van Ps.

Excellentie! Blijft U kalm!

Pralinski.

Nee, nee, ik ben vernietigd! Ik kwam.... ik wou, zoo te zeggen.... doopen.... peetoom zijn. En nu dit!... Dat heb ik er nu van.... voor al wat ik.... voor al wat ik (snikt en valt met zijn hoofd in de Blanc Manger. Algemeene wanhoop).

Pseldoninoff.

Gauw! Een dokter.... een rijtuig. Maar gauw dan toch!

Subikoff. (Gasten gaan weg. Eerst figuranten).

Water! Een dokter! Excellentie!

Moeder van Ps.

Nee, geen dokter! Excellentie komt al bij.... Maar wel een rijtuig! Wie haalt er een rijtuig.

Officier (neemt afscheid, tot Ps.)

Het spijt me, maar ik heb morgen vroeg dienst.... eh.... Tot weerziens. (Af).

Pseldoninoff (tot Burgerscholier).

Haal jij dan een rijtuig! Toe!

Burgerscholier.

Heeft U geld?

Pseldoninoff.

Nee, maar....

Burgerscholier.

Ik ook niet! En.... eh.... wat die speech van mij betreft.... jammer, dat U die niet meer gehoord heeft. Later misschien.... Ik speech niet slecht. (Af).

Pseldoninoff.

Maar wie wil dan een rijtuig halen?

Student (vriendelijk).

Ik heb eigenlijk weinig tijd, maar als ik U van dienst kan zijn. Ik zal het probeeren! (Af).

Subikoff.

Zijn Excellentie komt weer bij!

Moeder der bruid.

Het is een schande! Een schande! Wie heeft hem uitgenoodigd?

Moeder van Ps.

Ik geloof, dat het beter is, dat Zijn Excellentie de rest van de nacht hier blijft!

Subikoff.

Denkt U, dat dit beter is?

Pseldoninoff.

Maar waar moet Zijne Excellentie dan slapen? Het huis is overvol.

Vrouw van Ps.

Hier! Leg hem op de sofa!

Pseldoninoff en Subikoff.

Nee! nee! Dat gaat niet.

Moeder van Ps.

Laten we hem naar jullie slaapkamer brengen.

Vrouw van Ps. (tot haar moeder).

In onze slaapkamer! Moeder, ze willen Excellentie naar onze slaapkamer brengen!

Moeder der bruid (kwaadaardig).

Ik dacht wel, dat die Porfiry Petroff Pseldoninoff geen man voor je was. (Tot moeder van Ps.) Ik had mijn dochter liever aan den officier gegeven.

Moeder van Ps. (waardig).

Waarom hebt U dat dan niet gedaan. (Scherp). Omdat Uw man het niet goed vond!

Moeder der bruid.

Mijn man.... nou ja! Maar het huis staat nog op naam van mijn dochter, en die 500 roebel voor de bruidschat betalen we vast niet! Het is een schande! En ik ben niet eens aan Zijne Excellentie voorgesteld!

Moeder van Ps.

Mijn zoon heeft die 500 roebel niet nodig! Die zal hij zelf wel verdienen!

Moeder der bruid.

Haha! En die vijf roebel voor die champagne, wie betaalt dat en de koetsier en de dokter, wie zal dat betalen? Ik wil U wel zeggen, ik betaal niets meer, niets, geen kopeke!

Subikoff (tot moeder van Ps.)

Maar helpt U me toch eens, dan zullen we Zijn Excellentie ter ruste leggen!

Moeder der bruid.

En als ik nou maar zeker wist, dat Porfiry Petroff hem heeft uitgenoodigd of niet.

Vrouw van Ps.

Alles heeft hij bedorven! Ons mooie feest! En nu komen we allemaal ook nog in het „Brandede Vuur”.

Pseldoninoff.

Ik heb er geen schuld aan. Ik wist niet....

Moeder van Ps. (tot vrouw van Ps.)

Help ook eens mee!

Pseldoninoff.

(terwijl Pralinski door moeder en vrouw van Ps. en Subikoff wordt weggebracht).

Oh God, hoe moet dat aflopen!? Hoe moet dat aflopen!?

Moeder der bruid.

Waarom sta je daar te steunen en te jammeren. Het is allemaal je eigen schuld!

Pseldoninoff.

Maar ik kan het toch niet helpen, dat hij hier kwam.

Moeder der bruid.

Dan hadden ze hem maar niet uit moeten noodigen. Ik vind het een schande! Waarom heb je me dat niet eerder verteld, dan hadden er maatregelen genomen kunnen worden. Maar zoo stilletjes iemand achter zijn rug om.... Nee, dat had ik niet van je gedacht, Porfiry Petroff!

Pseldoninoff (huilerig).

Maar er is niemand, die hem heeft uitgenoodigd. Werkelijk niet!

Moeder der bruid.

Ik zou maar liever zeggen, dat hij uit eigen beweging is gekomen.

Pseldoninoff.

Ja, dat is ook zoo!

Moeder der bruid (boosaardig).

Ik kan menschen, die geen waarheid spreken, niet uitstaan. Dat zijn gevaarlijke menschen. Waarom spreek je geen waarheid? Voor mij hoef je niets te verzwijgen, dat zou je trouwens toch niet helpen!

Pseldoninoff (wanhopig).

Maar hij kwam uit zichzelf!

Moeder der bruid.

Porfiry Petroff, ik heb altijd weinig vertrouwen in je gehad, maar dat je me zoo zou teleurstellen, overtreft alles.... Oh arm kind, heb ik je aan zoo'n monster toevertrouwd. Waarom heb ik toegestemd, waarom heb ik mijn dochter opgeofferd aan zoo'n — zoo'n onbetrouwbaar sujet.

Pseldoninoff.

Toe, laat me nu met rust! Laat me nou toch!

Moeder der bruid.

En niet eens ben ik voorgesteld aan Zijne Excellentie. Het is een schande, een schande. Maar ik zal het je wel betaald zetten. Je zult er nog spijt van hebben, dat je Zijn Excellentie uitgenoodigd hebt. Onbetrouwbaar mensch! — En ik ben er zeker van, dat je vroeg of laat mijn arme dochter zult bedriegen ook! Maar zoolang ik leef zal ik voor haar opkomen.... 't Is een schande! (Af).

Pseldoninoff.

Ook dat nog.... ook dat nog! Wat zal het eind van alles wezen!

Subikoff.

Ziezoo, mijn waarde. Zijn Excellentie is goed verzorgd. Uw moeder zal den verderen nacht bij hem waken. 't Is anders een vervelende geschiedenis.

Pseldoninoff.

Akim Petrowitsch, zeg me, wat ik doen moet! Help me! Ik durf morgen niet meer naar de kanselarij, ik durf Zijne Excellentie niet meer onder de oogen te komen.

Subikoff.

Ja, eh. Zeker. — Ik ben ten allen tijde bereid te helpen — maar dit eh. — Vervelende geschiedenis. Ik weet werkelijk niet...

Pseldoninoff.

Maar laat nu iedereen me in de steek. — Help me dan toch! Wat moet ik doen?

Subikoff.

Ja... eh.... Het spreekt vanzelf, dat.... eh.... Zijne Excellentie het niet erg prettig zal vinden, na al wat er gebeurd is.... eh.... je weer op de kanselarij te zien. —

Pseldoninoff.

Daar was ik al bang voor....

Subikoff.

Ja, dergelijke dingen zijn altijd minder gunstig voor je loopbaan. 't Spijt me voor je, werkelijk, temeer, daar het je schuld niet was.... Het beste lijkt me.... overplaatsing aan te vragen en ik wil je daarbij graag helpen.

Pseldoninoff.

Dank, Akim Perowitsch. Ik zal U daarvoor eeuwig dankbaar blijven.

Subikoff.

Geen dank! En.... eh.... dat rijtuig is nu ook overbodig.

Pseldoninoff.

Welk rijtuig. Oh ja.... Hoe kan ik dat betalen.... Akim Petrowitsch. Ik vraag U nog voor 't laatst een groote dienst. Ik.... eh.... Zoudt ge me vijf roebel willen leenen.

Subikoff (mompelend).

Het spijt me, mijn waarde.... maar ik kan U deze dienst niet bewijzen. Als ik het geld had met het meeste genoegen.... Werkelijk neem me niet kwalijk.... Ik moet gaan! (Af).

Vrouw van Ps. (huilerig).

't Is me wat moois. Ons heele feest bedorven. En dat allemaal door jou.

Pseldoninoff.

Maar vrouwtje, hoe kan ik dat nu helpen. Maak jij me nou ook geen verwijten....

Moeder van Ps.

Laat haar maar! Ze is wat zenuwachtig, ze is wat moe! Laat haar maar wat rusten. (Tot vrouw van Ps.) Ga maar wat slapen kind. Morgen zie je het weer heel anders.

Vrouw van Ps.

Slapen?! Slapen?! Ik kan toch zeker niet op de grond gaan liggen. (Huilt). Oh!

Moeder van Ps.

Stil maar! Ik weet al wat. We halen de matras weg waar de oude meid hier naast op slaapt. Die slaapt toch zoo vast en bovendien is ze doof. — Wacht maar eventjes. (Moeder af).

Pseldoninoff.

Huil nou maar niet! Alles zal nog wel weer goed worden!

Vrouw van Ps.

Ga weg. Ik haat je. Ik houd veel meer van een officier dan van een ambtenaar! Daar!

Pseldoninoff.

Oh God! (Bijna onderworpen). Goed — goed — kindje, maar je vader wou nu....

Vrouw van Ps. (Schrikt van het woord „Vader”).

Nou ja, ik heb dat ook maar zoo gezegd.... Maar als je er mijn vader iets over zegt, krijg je met mij te doen. Ik zal alles aan moeder vertellen.

Moeder van Ps. (op met matras).

Zoo, ze heeft er niets van gemerkt.... Nou nemen we die stoelen — zoo en daar leggen we een paar planken overheen — zoo — dan de matras en nu kun je beetje slapen. — Ga jij nou op de sofa liggen, mijn jongen, want morgen moet je weer vroeg naar de kanselarij en het begint al licht te worden! Ik blijf waken bij de Excellentie. — Goedennacht!

Pseldoninoff.

Oh God, de kanselarij.

Vrouw van Ps.

Ik durf hier niet op te gaan liggen.... Als ik er door val.... (gaat voorzichtig zitten. Huilt zachtjes). Hoe kan ik hier nou op slapen. En ik ben zoo moe.... Als ik alles vooruit geweten had. (Gaat liggen).

Pseldoninoff (zuchtend).

Misschien komt het nog wel terecht.

Vrouw van Ps.

Jij denkt alleen maar aan jezelf. Nooit hebben we een feestje en we zullen er misschien nooit meer een hebben, en nu is alles zoo.... Oh!

Pseldoninoff (radeloos).

Toe huil nu niet. Ik kan het niet hooren, dat je huilt. En je zult misschien de anderen wakker maken ook.

Vrouw van Ps.

En dat wil ik ook! Ik wou, dat mijn moeder het hoorde, hoe ellendig haar eenigste dochter het heeft! Ik houd niet meer van je, ik haat je.

Pseldoninoff.

Maar vrouwtje.... toe....

Vrouw van Ps. (gillend).

Nee, ik wil niets meer hooren. Ik wil hier weg. Ik wil niet langer bij jou.... Oh (zakt door de geïmproviseerde legerstede. Hensch lawaai. Vrouw van Ps. roept: Help, help. Pralinski kreunt. Moeder der bruid en oude meid op).

Moeder der bruid.

Wat is hier te doen! Wat is er kind! Huil maar niet, ik ben

het, je moeder. (Streng tot Pseldoninoff). Wie heeft daar schuld aan! Nee zeg maar niets, je zou toch maar weer liegen!

Oude meid.

Wat is er! Wat is er! Mijn matras, waar is mijn matras.

Pralinski (steunt).

Oh, wat ben ik ziek!

Oude meid.

Wat zeg je? Waar?

Moeder der bruid.

Het is een schande! Een schande! Mijn kind zooveel verdriet te doen. Schaam je, jongmensch. Ja, huil maar niet! Leugenaar!

Moeder van Ps.

Maar hij kon het toch niet helpen.

Moeder der bruid (ironisch).

Nee, de stakker kan er natuurlijk weer niets aan doen. Ik zeg, dat hij een leugenaar is, een in-me-kaar-gezakte meelbuil en een vent van niks. En dat is mijn schoonzoon!

De oude meid (trionfantelijk).

Ik heb hem! Ik heb hem! Nou, een mooie boel is het hier. Een mensch kan nog niet eens rustig slapen, alles nemen ze mee! Een mooie boel. (Af).

Moeder der bruid.

En dan zal ik ook nog eens wat zeggen. Mijn dochter gaat weer met mij mee. Ja kindje, ga jij maar met je moeder mee, dan ben je beter verzorgd dan hier. Je zal er nog van hooren, zeg ik je. Kom jij maar mee. (Beiden af).

Pralinski.

Ik heb zoo'n hoofdpijn. Zoo'n dorst!

Pseldoninoff.

Moeder.... Excellentie....

Moeder van Ps.

Ik hoor het, kind. Ik ga al!

Pseldoninoff (in vertwijfeling).

Oh God!... Oh God! Ontzettend. Mijn betrekking kwijt, geen geld meer.... mijn vrouw heeft me verlaten, de officier... Oh God! Ik kan niet meer. (Pralinski steunt). Ik weet het niet meer. — Oh, die schande, die schande....

Student (met koetsier op. Buiten adem).

Ik heb een rijtuig, beste Pseldoninoff. Ik heb een rijtuig. Eerst kon ik er geen vinden, maar toen heb ik gezegd, dat het dringend noodig was. En toen vroegen ze me vijf roebel, maar ik heb het toch voor drie roebel klaar gespeeld!

Pseldoninoff.

Dank.... dank, maar....

Student.

Nee, geen maar.... Dat komt wel terecht! Waar is Zijne Excellentie. Zal ik....

Pseldoninoff.

Nee, nee laat dat maar.

Student (verbaasd).

Waarom? Wat is er dan?

Pseldoninoff.

Het is niet meer noodig. Excellentie blijft hier vannacht.

Koetsier (bromt).

't Is me wat moois. En daarvoor halen ze je uit je bed.

Student.

Niet noodig! Maar eh....

Pseldoninoff (woedend van wanhoop).

Nee, niet noodig, niet noodig. Laat me toch.... laat me toch.

Student (hartelijk).

Kalm maar, kalm maar, beste Pseldoninoff (meteen berustend gebaar tot koetsier). Beste vriend, het is niet noodig!

Koetsier (gromt).

't Is me wat moois! En daarvoor halen ze je uit je bed!

Student.

Ja, ik wist het heusch niet....

Koetsier.

Nou ja, al goed. En.... eh, mijn drie roebel.

Student.

O ja. Dat zou ik nog vergeten! (Verlegen). Zou je morgen misschien niet even....

Koetsier (kwaad).

Ja, die mooie praatjes kennen we. En als ik dan morgen kom, is er niemand thuis, of ze zeggen me „aan het eind van de week” of „de volgende maand”. Nee, ik moet mijn geld hebben!

Pralinski (steunt).

Oh. Wat ben ik ziek. Oh. Wat heb ik een hoofdpijn!

Pseldoninoff.

Om Gods wil, schreeuw toch niet zoo. Er is een zieke hier. Excellentie slaapt.

Koetsier (kwader).

Wat kan mij die Excellentie schelen. Ik wil mijn geld en daarmee afgehoopen. Als jullie het me niet geven, schreeuw ik zoo hard als ik wil. 't Is me wat moois!

Student (tot Ps.)

Ik heb niets! Heb jij ook niets! Misschien zouden wij bij je schoonvader:....

Pseldoninoff.

Bij mijn schoonvader!... Nee, nee er is geen geld! Ik weet niet, wat ik doen moet.

Student (berustend).

Koetsier, we hebben geen geld. Het spijt me, maar....

Koetsier.

Kan me niets schelen. Eerst trekken ze je bel kapot, ze halen je uit je bed, ze pingelen je je kleeren van je lijf en als het op betalen aankomt hebben ze geen geld! Nou geen gekheid meer! Ik kan niet van de wind leven en ik ben te oud voor studenten-grappen.

Student.

Ik heb het niet.

Koetsier (schreeuwt).

Krijg ik mijn geld, ja of nee! (Pralinski steunt).

Pseldoninoff.

Oh!! Oh!!

Student (vastberaden).

Koetsier. Doe met mij, wat je wilt, maar spaar deze arme man. Ik ga met je mee, en je geld zul je hebben, al moest ik het met mijn handen onder het plaveisel weg halen.

Koetsier.

Ik moet mijn geld, versta je. Ik ga naar de politie!

Student (beslist).

Ik ga met je mee.

Koetsier (af met student).

Ik wil toch nog wel eens zien, of er rechtvaardigheid in de wereld is!

Pseldoninoff (steunt).

Oh.... oh!!

Moeder van Ps. (meewarig).

Wat is er! Wat scheelt er aan!!

Pseldoninoff.

Oh!

Moeder van Ps.

Kom! Ik zou de moed nog maar niet laten zakken. (Strijkt over zijn hoofd).

Pseldoninoff (verbitterd).

Maar laat me dan toch. Toe, laat me met rust! Mijn heele leven is verwoest.... alles is kapot. Laat me toch alleen! En waarom? Waaraan heb ik dat verdiend. Ik zie geen uitweg meer, ik weet het niet meer. Wat moet ik nou beginnen. En dit alles is de schuld van hem! Wat deed hij hier, waarom verwoestte hij mijn leven, mijn toekomst, alles! (Fel). Hij is de oorzaak van mijn ellende. Hij alleen! Vervl.... (Pralinski kreunt. Pseldoninoff krimpt ineen). Ik schaam me zoo. Oh! Ik durf morgen niet meer naar de kanselarij.... ik durf hem niet meer onder de oogen te komen. — (Valt voorover en snikt).

Doek.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat de overgangsbepaling van het Koninklijk Besluit betreffende de studie en examenregeling aan de Technische Hoogeschool als volgt wordt aangevuld:

a. ná de Zomervacantie van het jaar 1924 zal aan aanstaande Civiel-ingenieurs, aanstaande Werktuigkundig ingenieurs, aanstaande Scheepsbouwkundig ingenieurs, aanstaande Electrotechnische ingenieurs en aan aanstaande Scheikundige ingenieurs gelegenheid worden gegeven tot het afleggen van het eerste gedeelte van het Propaedeutisch examen en aan aanstaande Bouwkundige ingenieurs en aanstaande Mijningenieurs tot het afleggen van het Propaedeutisch examen;

b. in de maand Januari 1925 zal aan aanstaande Civiel-ingenieurs, aanstaande Werktuigkundig ingenieurs, aanstaande Scheepsbouwkundig ingenieurs, aanstaande Electrotechnische ingenieurs en aan aanstaande Mijningenieurs gelegenheid worden gegeven tot het afleggen van de Candidaats-examens eerste en tweede gedeelte, terwijl in die maand aan aanstaande Bouwkundig ingenieurs gelegenheid zal worden gegeven tot het afleggen van het eerste, tweede en derde gedeelte van het Candidaats-examen.

Delft, 20 Juni 1924.

UITSLAG EXAMENS.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Civiel-ingenieur:

E. N. van Berghem.
F. Bleichrodt.
E. W. H. Clason.
A. J. Dijkstra.

L. A. L. Hamers.
J. J. Hissink.
P. T. Hoolsema.
A. J. Kramer.

J. Regeer.
Th. A. Resink.
A. M. Verschoor.

H. Vlugter.
H. Weezeman.
E. Uilkens.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Werktuigkundig ingenieur:

W. H. Andraut.
M. J. Broekman.
H. A. Burgerhout.
B. L. Dessauvagie.
H. J. J. Dominicus.
A. Drijver.
E. M. Frijlink.
J. G. de Groot.
C. Hoek.
J. J. Lankhorst.
F. F. Mattern.
A. A. Mom.
W. J. M. H. C. Mommersteeg.
L. F. Otto.
K. van der Pols.

B. M. van Praagh.
J. K. Rauwerda.
C. van Rooijen.
F. J. Chr. van der Schalk.
P. Scheper.
O. J. Schreuders.
J. J. M. Sluys.
J. J. M. van Thiel.
J. A. M. Verschure.
A. Verwer.
D. B. J. Voortman.
J. W. de Winter.
M. de Wolf.
J. G. H. IJssel de Schepper.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Scheepsbouwkundig ingenieur:

P. Th. Meerdink.
R. F. Scheltema de Heere.

W. H. C. G. Rösingh.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Electrotechnisch ingenieur:

A. Adam.
J. Badon Ghijben.
E. H. R. Bartelink.
J. C. L. Bauduin.
B. A. Berends.
J. H. Bergsma.
G. van Beusekom.
J. Buitendijk.
W. J. Bijleveld.

M. Cahen.
Ir. M. H. Ekker.
A. L. M. J. Leenaers.
F. A. E. Regout.
J. J. F. Roghair van Rijn.
J. Schalkwijk.
A. W. H. Schut.
H. E. J. Schut.
Mej. N. van de Stadt.

L. M. C. G. van Thiel.
F. Chr. Vogels.

J. van der Wateren.
Chr. Th. F. van der Wijck.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Scheikundig ingenieur:

J. S. A. J. M. van Aken.
F. van Amstel.
O. van Blommestein.
H. L. Boogaert.
J. van Geuns.
E. L. de Groot.
J. J. Hoogland.
T. IJ. Kingma Boltjes.
A. Th. Kuchlin.
A. A. M. Luymes.
O. Meijer.

G. van Nederveen.
J. W. le Nobel.
C. N. J. de Nooijer.
G. van de Polder.
N. M. Roodenburg.
J. Smittenberg.
L. L. W. van Soest.
M. A. Starink.
D. Thöenes.
Mej. A. S. A. v. d. Velde.
J. C. Vlugter.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor Mijningenieur:

A. L. J. Bogaers.
W. J. Hilwig.

Tj. de Vries.

Geslaagd voor het Candidaats-examen voor Mijningenieur:

R. W. van Bemmelen (met lof).
J. van den Berg.
G. ten Bruggen.
G. Feringa.
J. ten Hagen.
J. Kleinsmiede.

J. C. Klinkert.
W. J. R. Lanzing.
A. P. van Lith.
H. J. M. W. de Quartel.
V. P. Ulrich.
J. C. de Wilde.

Geslaagd voor het Ingenieurs-examen voor Mijningenieur:

C. H. Edelman.
F. van Heelsbergen.
P. H. de Jong.
W. J. van Konijnenburg.
V. J. van Lint.
C. Chr. van Loon.

L. T. A. Potjes.
W. J. van Reeuwijk.
A. G. G. Schot.
N. Verhoef.
S. J. Vermaes Hzn.
P. H. Zijderveld.

ADVERTENTIËN.

Ir. TH. J. WEIJERS ⁽⁶⁾
REPETEERT WISKUNDE.
DELFGAUWSCHE WEG 167.

TH. VAN LEIPSIG,
Wijnhaven hoek Peperstraat.
KANTOOR- EN TEEKENARTIKELEN.
„Imperial” Schrijfmachines. ⁽¹⁰⁾
Vulpenhouders. - Dictaatcahiers.

Stoom-Wasch- en Strijkinrichting
„HELDERLUST”

G. J. VAN DER MEER,
Hugo de Grootstraat 52/54. Telef. 540.

Behandeling van de fijne Heerenwasch:
BOORDEN, OVERHEMDEN,
MANCHETTEN, ENZ. ENZ.

Ontvleken en oppersen van Heeren-Costuums.
ZEER BILLIJKE PRIJZEN. ⁽²⁰⁾

DAMES STUDENTEN.

Juffrouw biedt zich aan voor het wasschen en verstellen van linnengoed van dames studenten.
Brieven, onder No. 86, Bureau van dit Blad. ⁽⁵⁾

BEZOEK **Café-Restaurant**
DE KROON ⁽¹⁰⁾

Hertog Govertkade ♦ DELFT ♦ Telefoon No. 1061

Prima consumptie. - Billijk tarief.

GEZOND WONEN!

Voor twee heeren bestaat te Scheveningen gelegenheid als betalend logé gehuisvest te worden, met
vrije Zit- en Slaapkamer met uitstekend pension
(geen beroeps-pension) en geen bijkomende onkosten, f 100,- per persoon en per maand. Te betrekken vanaf 1 September.
Brieven onder No. 83, a/h Bureau van dit Blad. ⁽⁹⁾

ALLES

⁽¹⁰⁾
wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & BRINKMAN
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

JOH. A. LOMMERS ⁽⁶⁾

MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

